

[Socialministeren.]

§ 2 ligeledes forhøjet med 15 pCt., og denne Udgift, der anslaaes til ca. 55 000 Kr., foreslaas afholdt af Statskassen, da Ulykkesforsikringsselskaberne for disse Ulykkestilfælde ikke har kunnet fastsætte Præmierne under Hensyn til den forøgede Risiko, som en Gennemførelse af nærværende Lovforslag medfører.

I § 3 foreslaas det, at de af selvstændige erhvervsdrivende tegnede Forsikringer holdes uden for Ændringen af Dagpengesatserne, og ved § 4 begrænses Lovens Gyldighed til Finansaaret 1940—41 under Hensyn til Vanskelighederne ved at overse Prisd udviklingen.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til de udførlige Bemærkninger til Lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 119 af 7. Maj 1937 om Forbud mod Overarbejde.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 417).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg skal ligeledes anbefale til det høje Ting Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 119 af 7. Maj 1937 om Forbud mod Overarbejde, saaledes som det er vedtaget af det andet høje Ting. Der har været rejst Spørgsmaal over for Ministeriet om at foretage Ændringer, men vi har ikke fundet det rimeligt i den Situation, vi gennemlever i Øjeblikket, at foretage Ændringer, lige saa lidt som man har fundet det rimeligt at forlænge Loven for et længere Aaremaal. Det foreslaas derfor kun at forlænge Loven foreløbig for et Aar. Dette skal jeg anbefale det høje Ting at tiltræde.

Bender: Det foreliggende Lovforslag, der tager Sigte paa at forlænge Loven om Forbud mod Overarbejde endnu et Aar,

har jo — jeg havde nær sagt som sædvanlig — været Genstand for en særdeles indgaende Debat i det andet høje Ting. Dette forekommer mig egentlig noget umotiveret i denne Omgang, hvor vi dog har faaet at vide, at den højtærede Socialminister er villig til at overveje Lovens Ophør til 1. April 1941, vel at mærke, hvis der mellem Hovedorganisationerne træffes saadanne Aftaler, at den Indrømmelse, som Loven var til især de langvarigt arbejdsløse, oprettholdes, selv om Loven ophører med at bestaa. Jeg finder derfor, at den Debat, der skal føres om denne Sag, i højere Grad hører hjemme i Hovedorganisationerne end her paa Rigsdagen, og jeg skal derfor gentage det Ønske, der er udtalt af den højtærede Socialminister om, at man fastlægger de Regler, der er skabt, ved en bestemt Aftale, saa at denne kan træde i Stedet for Loven. Men saa længe dette ikke er sket, maa vi fra vor Side fastholde Nødvendigheden af Lovens Opretholdelse.

Det vil ogsaa være vanskeligt at faa os overbevist om den paastaede Skade, som denne Lov skal have medført for Erhvervs livet. Og naar man tillige vil paastaa, at Loven er upopulær i Arbejderkredse, er dette efter min Formening helt ved Siden af. Det er vel rigtigt, at en og anden kortsynet Arbejder kan have udtalt sin Utilfredshed med, at denne Vej til Ekstrafortjeneste er spærret, men det maa dog vel ogsaa siges at veje stærkt i Vægtskaalen, at store Arbejderorganisationer selv frivilligt før Lovens Ikrafttræden paalagde sig Baand. Jeg kan f. Eks. nævne — det er jo almindeligt bekendt —, at Bryggerindustriens Arbejdere selv havde saadanne Vedtagelser før Lovens Ikrafttræden. Jeg kan supplere dette med, at man i Murerfaget i mange Aar har haft en Aftale, der nøje fastsatte, under hvilke Omstændigheder Overarbejde pligtmæssigt skulde udføres, og at man nøje har overvaaget, at Overarbejde ud over disse Aftaler ikke fandt Sted.

Det vil sikkert være i frisk Erindring, at Arbejdsløsheden for hele Landet umiddelbart før Krigens Udbrud var naaet ned paa det laveste Tal siden 1929—30. Jeg for mit Vedkommende har Troen paa, at ogsaa Loven om Forbud mod Overarbejde har været, om end i mindre Grad, medvirkende til den gode Udvikling.

Lovens moralske Karakter kan vel daarligt diskuteres. Det maa dog være en Selvfølge, at den langvarigt arbejdsløse med en vis Uvilje og Skepsis ser paa, at Arbejdere med fast Arbejde om Dagen eller